

[Finansministeren.]

ikke noget fornuftigt formål at underkende værdien af de bestræbelser i så henseende, som finder sted.

Det ærede medlems bemærkninger om provenuet af værneskatten er allerede blevet omtalt af det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard. Jeg har kun taget det op igen, fordi det ærede medlem hr. Alfred Jensen sagde, at han ikke havde haft tid til at læse betænkningen. Jeg finder anledning til at gøre opmærksom på, at netop fordi det ærede medlems parti ikke var repræsenteret i udvalget, drog vi omsorg for, at han personlig fik et duplikeret eksemplar af betænkningen tilstillet i går eftermiddags mellem klokken halvfire og fire, altså netop i dette øjeblik for et døgn siden. Betænkningen er, såvidt jeg husker, ikke større end fire sider, så jeg synes ikke, at den undskyldning er holdbar.

Til de to underændringsforslag, det ærede medlem stiller, skal jeg gøre følgende bemærkning. Det drejer sig, forsåvidt angår underændringsforslaget til lovforslaget om merindkomstskat, der altså nu kommer til at hedde lovforslag om tillægsindkomstskat, om, at man skal bruge provenuet til at nedsætte den ordinære statsskat for indkomster under 6 000 kr. Det siger sig selv, at hvis man gør det, vil man direkte, endda i betydelig grad, modvirke det, som er formålet med hele denne lovgivning, nemlig at nedsætte forbruget. Jeg kan da også kun betegne dette underændringsforslag som et tilmed demagogisk præget politisk aktstykke. Det samme gælder underændringsforslaget til lovforslaget om bunden opsparing, gående ud på at hæve grænsen til 10 000 kr., altså til væsentlig højere indkomster. Der er ingen tvivl om, at det ville nedsætte effektiviteten i væsentlig grad. Jeg må derfor afvise begge de to underændringsforslag.

Jeg skal dernæst gøre en enkelt bemærkning til det ærede medlem hr. H. C. Hansen, som nævnte, at et byggeforetagende i dag havde fået afslag på ansøgning om byggelån fra en af de større banker. Jeg har drøftet denne sag med indenrigs- og boligministeren. Det er naturligvis ikke muligt på stående fod at tage definitivt stilling til et tilfælde, som vi først nu for ganske nylig har fået kendskab til, men jeg kan efter drøftelsen med indenrigs- og boligministeren sige, at det naturligvis ikke er regeringens hensigt gennem finansieringspolitik at hindre vigtige, nødvendige byggeforetagender i at blive udført. Det er iøvrigt til overvejelse, hvordan vi fra regeringens side kan følge ud-

viklingen af byggeriets finansiering, og man vil i løbet af kort tid kunne vente at høre fra regeringen på dette område.

Jeg har dernæst et par bemærkninger vedrørende den bundne opsparing. Det er jo, som man vil se, blevet sådan, at den bundne opsparing nu skal indsættes på spærret konto i en bank eller sparekasse eller i overformynderiet. Dette har selv sagt nødvendiggjort forhandlinger med bankernes og sparekassernes organisationer, som har påtaget sig det hverv at administrere de pågældende beløb, idet de dog har stillet som betingelse, at der blev givet dem visse indrømmelser vedrørende administrationen af bank- og sparekasselovgivningen, således at de i givet fald ikke skulle komme ud for uholdbare likviditetsmæssige krav. Der vil i denne forbindelse om kort tid i den høje rigsdag blive fremsat et forslag af handelsministeren om en tilføjelse til det tillæg til bankloven, som blev vedtaget den 3. februar i år, ligesom der er givet sparekasserne et tilsagn om en forstående administration af sparekasselovens § 12, stk. 5. Der har dernæst mellem de pågældende pengeinstitutters organisationer og regeringen været ført forhandling om det likviditetsproblem, der kommer til at foreligge, når de ca. 170 mill. kr., som forslaget drejer sig om, til sin tid skal frigøres, således at de pågældende sparere kan forlange dem betalt tilbage.

Det er klart, at hvis de allesammen forlanger beløbet, hvad de dog næppe gør, kan det kræve store udbetalinger på een gang fra det pågældende pengeinstitut. Vi er i regeringen indforstået med, at der i så fald bør gives pengeinstitutterne et vist varsel, mindst et halvt år; det må jo siges at være rimeligt, da disse penge indestår til en rente, som svarer til renten af indlån med den længste opsigelse, der normalt findes. Vi har også drøftet det spørgsmål, om der fra nationalbankens side eller, om jeg så må sige, fra regeringens side på den til enhver tid siddende nationalbanksledelses vegne kunne gives et tilsagn om likviditetsmæssig bistand, om en sådan måtte være fornøden ved denne tilbagebetaling. Jeg kan, efter at sagen har været drøftet i regeringen, sige, at vi er fuldkommen indforstået med, at her foreligger et problem. Vi går ud fra, at den udbetaling, der til sin tid skal finde sted efter bestemmelse af finansministeren med godkendelse af rigsdagens finansudvalg, også i rette tid vil blive drøftet med Danmarks Nationalbank, hvilket naturligvis er rimeligt, og vi går i denne forbindelse også ud fra, at der om for-